Cercul

On Martie 21, 2016

Învață să te reprezinți într-un context al formei tale concrete de autoexprimare, de-a lungul timpului, în relația dintre unitățile fundamentale identitare „Origini și Consecințe".

Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să țin departe de ochii lumii această latură personală, ca un alchimist tăcut și discret, nedivulgând nimănui rezultatele experiențelor mele de viață, între istoricul unei clipe de singurătate și setea mistuitoare de eternitate. Fără a-mi da seama de fapt că limitele realității (pe care o numeam "tărâmul gândurilor") erau ceea ce mă definea și în lipsa lor rămânea doar un spațiu gol, un produs mistic al închipuirii, un loc fără ieșire din coma profundă numită viață.

Omul e doar o moleculă de ADN circular distinct, o uniune strânsă de carbon, hidrogen și oxigen, combinat cu energie vie, mergând în direcția a ceea ce este numit suflet, o iluzie perpetuată doar de credința în ceva care se înalță mai presus de pământ și se ridică la veșnicie. Iată latura mea personală: un contrasens în care totul se citește invers, de la efemer înspre etern, în funcție de stările diferite ale Ego-ului.

Leadershipul este hotarul dintre ceea ce îți este dat să trăiești prin puterea gândurilor și ceea ce îți este dat să accepți ca și compromis din tensiunea luptei dusă între caracterul nobil al faptelor de viață și conștiința unei fragilități esențiale în manevrarea realității.

Credincios mie însumi, sufletul se lua la trântă cu destinul, prilejuind întâlnirea dintre *"un altcumva în fiecare acum"* și *"mereu voi fi al altei clipe"* . Acest asasin orb al trecerii spre plinătate, spre veșnica aventură a căutării libertății de a săvârși tainica legătură cu viața prin intermediul puterii Nelămuritului, îmi permitea, ca adevărată esență, măsurarea concomitentă a tot ceea ce înseamnă lumea. Cu o deplină convingere în ceva care se stinge și se aprinde de la sine, călcam pe urmele regăsite ale materiei misterioase și prețioase manifestate încă de la Origini până la Consecințe.

Câteodată mi se întuneca totul în fața ochilor și trebuia să mă feresc de lumina zilei, iar atunci se întâmpla imprevizibilul. Magia, strict selectivă, își îndeplinea îndatoririle de comandă. Oboseala, melancolia, dorințele, ezitările, toate se revărsau în capul meu asemenea unei tornade pline de amintiri și senzații năucitoare, clocotind totodată într-o patimă a visului, a euforiei, a iubirii, pe care, cu puțină îndrăzneală, am putut-o stăpâni, dar în felul în care alchimistul găsește materia și o pregătește de sacrificiu.

La urma urmelor, ce vrei de la mine, tu cel care mânuiești mai bine ca oricine principiul și sfârșitul material a tot ce se cunoaște?

Leadership: Te limitezi doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puțin semnificative, sau la partea de conținut pe care planifici să-l afișezi în lume?

Doctorul Nicolaus Cusanus, din opera scriitorului finlandez Mika Waltari, voia să demonstreze că lumea mărginită și nemărginită, finitul și infinitul se întâlnesc. A început cu un exemplu matematic. Dacă în interiorul unui cerc se înscrie un poligon, căruia i se mărește din ce în ce mai mult numărul de laturi, până ce ajunge la un număr infinit de laturi, atât de mici încât nu mai au aproape nicio dimensiune, atunci poligonul se va atinge în toate punctele cu cercul și va deveni cerc.

Cam așa se putea exprima și ideea din spatele rațiunii mele de a reformula coordonatele gândirii despre condiția mea de "creator de gânduri într-o poveste fără sfârșit". Pasiunea mea nebunească pentru modelarea laturii personale, printr-un al cincilea element, asociat între clipa de eternitate pe care o trăiam și potolirea dorului după un spațiu înălțător căruia să-i aparțin multă vreme, demn de un infinit "acum", era o dovadă clară că începeam să privesc lumea din perspectiva unei abordări neliniare a fenomenelor și proceselor.

Partea de conținut pe care eu am încercat să o afișez în lume prin puterea de a transpune gândurile cele mai abstracte în cuvinte, sesizând și acea parte a realității care deseori rămâne inaccesibilă celor din jur, surprinde acea căutare obsedantă a autenticității și integralității ființei mele care se dorește a fi lucidă în fiecare clipă a existenței. Am învățat să mă raportez la ceea de fac, la ceea de văd la mine însumi, la ceea ce am în palmares, la ceea ce mă binedispune, mult mai mult decât la ceea ce mi se întâmplă în viață sau care mă poate marca în vreun fel.

Leadership: Îți rânduiești bine gândurile în scopul formării unei viziuni autentice despre propria persoană astfel încât să capeți acces la o altfel de percepție vizavi de temporalitatea unei conștiințe elevate?

Eram circumscris unui cerc care se învârtea fără oprire în jurul propriului centru, repetându-se la nesfârșit. Fără să-mi dau seama, ceva își disputa supremația asupra mea. Atotcuprinzătorul sau Nesemnificativul?

Viziunea autentică despre propria mea persoană, supusă unui oarecare test de respect față de ceea ce mă motiva lăuntric, era confirmată implicit de nebunia experimentală a unei tăceri care se socotea drept răspunsul minții mele la situațiile de viață cu care mă confruntam zi de zi. De fapt, începeam să mă gândesc la mine ca la un personaj ce-și joacă rolul în lumea narată a unui text menit a transmite un mesaj subtil, aparținând scriitorului Ioan Romoșan: *"Măreția omului stă în disperarea lucidității sale acceptată și depășită de însăși luciditatea sa."*

În acest caz, sfera propriei tale funcționalități nu se limitează doar la controlul atitudinii ce se exprimă în moduri mai mult sau mai puțin semnificative de schimbare a realității, numită de obicei personalizare a experienței de gestionare a gândurilor, ci mai cu seamă la partea de conținut pe care planifici să-l afișezi în lume, în relația dintre unitățile fundamentale identitare „Origini și Consecințe".

Originea reprezintă punctul în care te uiți în jur și nu știi unde te afli, fiind debusolat de lipsa experienței în reprezentarea ordinii în gânduri și acțiuni. Iar consecințele sunt rezultatul încercării de a te încadra în ipostaza omului statornic în dificila sa menire, cu riscul de a te îndrepta spre realitatea unui timp care puțin câte puțin se golește de viitorul său.

Temporalitatea unei conștiințe elevate este pusă în evidență de subiectivitatea cu care omul s-a obișnuit să-și observe gândurile.

El tinde să-și împărtășească povestea, emoțiile, oricând sau oricui, cu precizarea că ceea ce îl eliberează de orice tensiune și îl motivează cu adevărat este însăși acea ființă supremă care trece prin stări intermediare spre forma sa perfectă, absolută, de gândire și de manifestare.

Cercul evidențiază repetarea tuturor acelor gânduri obsesive pe care omul le rulează în fundal neîncetat, modelându-și astfel latura ascunsă, până când ea devine centrul tuturor puterilor sale firești.

Funcția de autenticitate, independentă de orice sursă de reprezentare a omului într-un context al formei sale concrete de-a lungul timpului, are nevoie de o platformă de sprijin care să-l facă mult mai stăpân pe propriile crezuri și, automat, să-i garanteze o anumită acoperire pe termen lung.

Ești gazda propriilor tale crezuri, plasându-te la un anumit nivel de conștiință corespondent cu acea latură personală pe care ceilalți nu o văd. Leadershipul se desprinde din modul cum percepi lumea și viața, față în față cu tine. Important este felul cum te vezi în funcție de stările diferite ale Ego-ului, între istoricul unei clipe de singurătate și setea mistuitoare de eternitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/cercul.html